

Я відчуваю над твоїм чолом

Дмитро Павличко

Я відчуваю над твоїм чолом
Прозорої матерії наявність,
Я знаю, то незримий ореол
Показує, що ти – осердя світла.

Ти – світлоносиця, а я – земля,
Заповнена темнотами й насінням.
Торкнись до мене. З мене й проросте
Пшеничний колос, що жадає сонця.

Ти обертаєш в хліб мою снагу
Теплом ласкавим, лагідністю неба,
Та гину я, коли впадаєш в лють
І рвеш вогнем мої пшеничні жили.

Ти гніваєшся. Настає зима.
Мене вкриває снігом моя Мати;
І береже вона мене для тебе,
Бо відає: ти, як весна, прийдеш.